

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 10To/23/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8118010930
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 08. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Monok
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8118010930.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Monoka a sudcov JUDr. Mariána Mačuru a JUDr. Evy Rešatkovej na verejnom zasadnutí konanom dňa 12.08.2020, v trestnej veci proti obžalovanému H. Z. pre prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. d) Tr. zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 33T/48/2018 zo dňa 21.05.2019, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie obžalovaného H. Z..

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom bol obžalovaný H. Z. uznaný za vinného zo spáchania prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. d) Tr. zákona, na tom skutkovom základe, že

- v Z. X. N.. E. Č.. XX/X, S.. R., dňa 25.11.2017, v čase o 01.15 hod., neoprávnene vnikol do bytu č. X X. X. poschodí na uvedenej adrese, ktorý užíva jeho bývalá manželka H. Z., bytom Z., E. XX/X, a to tak, že najprv sa pokúšal otvoriť vchodové dvere do bytu z vonkajšej strany, čím vzbudil pozornosť H. Z., ktorá sa domnievala, že sa domov vrátil jej syn, preto dvere odomkla, kde po otvorení dverí sa H. Z. pokúšal dostať do priestorov bytu, a to tak, že odstrákal a násilím odtláčal spomedzi dverí H. Z. a tlačil aj do samotných dverí, ktoré sa H. Z. snažila zatvoriť, následne na miesto prišiel H. Š., ktorý sa v tom čase nachádzal v uvedenom byte, kde po jeho príchode H. Z. zvýšil intenzitu svojho fyzického útoku, násilím pretlačil dvere do bytu aj napriek tomu, že sa ich snažila H. Z. z druhej strany tlačiť a zatvoriť a po neoprávnenom vniknutí do bytu najprv slovne, a potom aj fyzicky zaútočil na H. Š., ktorého jedenkrát udrel päťou do hlavy a keď sa H. Š. pokúsil zo svojho mobilného telefónu zavolať na linku 158, H. Z. mu vytrhol telefón z ruky a hodil na zem, čím na ňom poškodil displej v doposiaľ nezistenej sume, počas toho neustále nadával H. Z. C. H. Š. vulgárnym spôsobom, a to až do chvíle, keď sa ho podarilo H. Š. vytlačiť z bytu von a spoločne s H. Z. uzamknúť dvere bytu, pričom k poškodeniu zariadenia bytu nedošlo.

Za to mu podľa § 194 ods. 2 Tr. zákona s použitím s § 38 ods. 2 Tr. zákona pri neexistencii poľahčujúcich okolností podľa § 36 Tr. zákona a existencii priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m) Tr. zákona uložil trest odňatia slobody v trvaní 28 mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zákona ho na výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Proti uvedenému rozsudku ihneď po jeho vyhlásení, podal obžalovaný odvolanie proti všetkým jeho výrokom. V písomnom odôvodnení odvolania podaného prostredníctvom obhajcu poukázal na to, že súd vychádzal pri uznaní jeho viny len z tvrdení jeho bývalej manželky a jej druha, ktorých výpovede sú tendenčné. V ten večer nebol v byte u bývalej manželky a po príchode z Ukrajiny šiel rovno spať. Uvedené potvrdzujú matka obžalovaného a svedok Š.. Na základe uvedeného navrhol, aby bol

odvolacím súdom v celom rozsahu oslobodený. Pre prípad, že by súd nebol uvedeného názoru, mal za to, že skutok nie je trestným činom, keďže ide o byt, ktorého je stále vlastníkom, a preto ide o priestupok proti občianskemu spolunažívaniu.

Krajský súd na podklade podaného odvolania podľa § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, pritom prihliadal len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku.

Po takomto preskúmaní veci odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

V konaní pred súdom prvého stupňa boli vykonané dôkazy potrebné na zistenie skutkového stavu veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na spravodlivé rozhodnutie. Súd vykonané dôkazy vyhodnotil spôsobom uvedeným v § 2 ods. 12 Tr. poriadku a takýmto postupom dospel k správny skutkovým a následne i právnym záverom.

Z dôvodov napadnutého rozsudku vyplýva, ktoré dôkazy boli pred súdom prvého stupňa vykonané, ako aj to, ktoré skutočnosti z jednotlivých dôkazov vyplynuli. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva aj skutočnosť, ako prvostupňový súd jednotlivé dôkazy vyhodnotil. V tomto smere sú dôvody napadnutého rozsudku podrobné a vecne správne, a preto na tieto krajský súd v podrobnostiach aj poukazuje.

Len vzhľadom na odvolacie námietky obžalovaného krajský súd považuje za potrebné niektoré skutočnosti zdôrazniť.

Napriek tomu, že obžalovaný H. Z. spáchanie trestného činu poprel, brániac sa tým, že on nebol tej noci v predmetnom byte a po návrate z Ukrajiny išiel hneď spať v rodinnom dome svojich rodičov, aj podľa krajského súdu, výrok o vine je možné oprieť o súhrn dôkazov, ktoré po ich zhodnotení jednoznačne a bez rozumných pochybností odôvodňujú záver, že skutok sa stal, a že ho ako trestne zodpovedný subjekt spáchal obžalovaný.

Tento záver o vine obžalovaného je možné oprieť predovšetkým o výpoveď poškodenej H. Z., ktorej hodnovernosť výpovede o skutočnostiach podstatných pre ustálenie skutkového stavu nebola vyprodukovanými dôkazmi spochybnená.

Práve naopak bola potvrdená a doplnená i výpoveďami priateľa poškodenej, očitého svedka incidentu, a to najmä o spôsobe a priebehu vstupu obžalovaného do predmetného bytu tak, ako to správne vyhodnotil aj okresný súd.

Pokiaľ obžalovaný v odvolacích námietkach, tvrdí že okresný súd pri uznaní jeho viny vychádzal len z tvrdení jeho bývalej manželky a jej priateľa, ktorých výpovede sú tendenčné, uvedené tvrdenie nezodpovedá zistenému stavu. Podstatou obrany obžalovaného H. Z. bolo tvrdenie, že v tú noc nebol v predmetnom byte, pretože po tom, čo sa vrátil z Ukrajiny bol unavený a u rodičov si po dlhej ceste ľahol spať. Uvedené tvrdenie obžalovaného bolo vyvrátené nielen svedeckými výpoveďami poškodenej a jej priateľa, ale i svedectvom Y. Y., dlhoročnej známej obžalovaného i poškodenej, ktorá krátko po skutku z okna svojej spálne videla obžalovaného H. Z., ako sa tento otočil k bytovkám a kričal smerom k poškodenej. Ba dokonca vypovedala, že na druhý deň stretla obžalovaného, ktorý sa jej priznal, že dostal nervy, keď zbadal priateľa poškodenej u nej v byte. O pravdivosti a nezaujatosti výpovede svedkyne Y. Y. nemal pochybnosti ani krajský súd, pričom napokon ani samotný obžalovaný jej výpoveď nenamietal a nijako nespochyboval. Tieto zistenia plynúce z výpovede svedkyne Y. Y. spoľahlivo vyvracajú tvrdenie obžalovaného v odvolaní, že okresný súd záver o vine obžalovaného oprel „iba z tvrdení jeho bývalej manželky a jej druha,.. Z uvedeného dôvodu mal súd nepochybne za vyvrátenú hlavnú obranu obžalovaného, že v ten deň v byte nebol, a že po príchode z Ukrajiny išiel rovno spať.

Uvedenú obranu obžalovaného mali potvrdzovať svedkovia B. Š. a matka obžalovaného H. J., avšak ani uvedené tvrdenie obžalovaného nezodpovedá obsahu ich výpovedí. Svedok B. Š., vodič auta, ktorým sa obžalovaný pred skutkom vrátil z Ukrajiny domov, na ktorého svedectvo sa obžalovaný pri svojej obhajobe odvolával, vypovedal, že obžalovaného odviezol k jeho mame a po jeho vystúpení už nevedel,

čo obžalovaný robil. Matka obžalovaného H. J. vo svojej výpovedi v podstate len vyjadrila názor, že jej syn po tom, čo prišiel domov, strávil celú noc doma, keďže ona šla spať okolo polnoci a v prípade, ak by obžalovaný odišiel z domu, tak by uvedené zaregistroval jej manžel, keďže pozeral do pol tretej televízor.

Správne zistenému skutkovému stavu zodpovedá potom aj právna kvalifikácia. Je totiž nepochybné, že obžalovaný proti vôli poškodenej násilím vnikol do jej obydľia, pričom konal formou priameho úmyslu [podľa § 15 písm. a) Tr. zákona], tak po objektívnej a subjektívnej stránke naplnil všetky pojmové znaky prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zákona, s poukazom na ustanovenie § 138 písm. d) Tr. zákona. Za toto je možné považovať nielen odstrkávanie a násilné odtláčanie poškodenej od vchodových dverí, ale aj napadnutie päsťou jej priateľa, ktorý jej prišiel na pomoc, keďže v zmysle § 122 ods. 8 Tr. zákona je trestný čin spáchaný násilím, ak páchatel použije na jeho spáchanie fyzické násilie proti telesnej integrite inej osoby.

Druhou podstatnou odvolacou námietkou obžalovaného bola právna úvaha, že predmetný byt je v bezpodielovom spoluvlastníctve bývalých manželov - obžalovaného a poškodenej, a preto sa nemohol dopustiť predmetného trestného činu, keďže nešlo o obydľie iného, nakoľko byt je v jeho vlastníctve, a to aj napriek tomu, že mu bolo rozhodnutím civilného súdu vstup do uvedeného bytu zakázaný.

Ani s uvedenou obhajobnou argumentáciou sa odvolací súd nestotožnil. Ustanoveniami § 194 Tr. zákona je totiž chránený akýkoľvek oprávnený užívateľ bytu, nielen vlastník, a to proti komukoľvek, i proti vlastníkovi. Z rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 16Co/134/2012 z 24.01.2012 plynie, že obžalovaný bol úplne vylúčený z užívania predmetného bytu. Uvedený rozsudok bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 16Co/134/2012 zo dňa 18.10.2012. Z uvedeného je zrejmé, že rozhodnutiami civilných súdov nebol obžalovanému zakázaný vstup do uvedeného bytu, ale tento bol úplne vylúčený z užívania predmetného bytu a jedinou jeho oprávnenou užívateľkou bola poškodená. Preto vyššie uvedená úvaha obžalovaného nezodpovedá rozvedeným zisteniam.

Pochybenia, ktoré by bolo možné napraviť v prospech obžalovaného nezistil krajský súd ani pri rozhodovaní o treste. Prvostupňový súd totiž, po zohľadnení zásad ukladania trestov uvedených v ustanovení § 34 ods. 1 až 4 Tr. zákona, uložil obžalovanému trest odňatia slobody na dolnej hranici ustanovenej v § 194 ods. 2 Tr. zákona, upravenej podľa § 38 ods. 4 Tr. zákona vo výmere 28 mesiacov.

K úprave dolnej hranice trestu podľa § 38 ods. 4 Tr. zákona, jej zvýšením o jednu tretinu, prvostupňový súd po dokazovaní na hlavnom pojednávaní musel pristúpiť, pretože u obžalovaného správne zistil len jednu priťažujúcu okolnosť uvedenú v § 37 písm. m) Tr. zákona (bol už za trestný čin odsúdený), ale nezistil žiadnu poľahčujúcu okolnosť. Bez významu je pritom skutočnosť, že vo výrokovej časti odsek 4 § 38 Tr. zákona uvedený nie je. Uložený trest totiž zodpovedá zákonu a je primeraný.

Za rozhodnutie v súlade so zákonom je potrebné považovať aj rozhodnutie súdu prvého stupňa o spôsobe výkonu trestu, keď podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zákona obžalovaného pre jeho výkon zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Obžalovaný totiž v posledných desiatich rokoch pred spáchaním predmetného trestného činu bol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin [za zločin znásilnenia podľa § 199 ods. 1, 2 písm. b) Tr. zákona a iné, za ktoré mu bol v konaní Okresného súdu Prešov pod sp. zn. 2T/113/2011 uložený trest odňatia slobody v trvaní 7 rokov, z ktorého výkonu bol podmiennečne prepustený 23.10.2017]. Pre úplnosť je potrebné uviesť, že podmiennečný odklad výkonu trestu odňatia slobody do úvahy neprichádzal vzhľadom na to, že trestný čin obžalovaný spáchal v skúšobnej dobe podmiennečného prepustenia.

Keďže teda krajský súd nezistil žiaden dôvod na zmenu rozhodnutia v prospech obžalovaného, jeho odvolanie ako nedôvodné v zmysle ustanovenia § 319 Tr. poriadku zamietol.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.